

การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

สุภัทรา สฤชชสมบัติ^{a*} และนิราศ จันทรจิตร^b

A Development of Instructional Model to Enhance Critical Writing Ability

Suputtra Saritchasombat^{a*} and Nirat Jantharajit^b

^aบ้านเลขที่ 173 หมู่ที่ 19 อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม 44160

^bคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

^aNo. 173 Moo 19 Chiang Yuen District, Mahasarakham 44160

^bFaculty of Education, Nakhon Phanom University, Muang District, Nakhon Phanom 48000

*Corresponding author. E-Mail address: arnuam2016@gmail.com

Received: 7 November 2017; Accepted: 11 June 2018

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย คือ (1) เพื่อพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบ การเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านเชียงยืน อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน รวม 24 ชั่วโมง 2) แบบฝึกความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณท้ายหน่วย การเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย 3) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วยสถิติ t-test ผลการวิจัย พบว่า (1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.81/75.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80) และ (2) ความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนหลังเรียนรู้ด้วย รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้ การเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop an instructional model based on reasoning approach and reflective thinking in Thai language for enhancing critical writing ability of Grade-6 students with the establishment of efficiency criterion of 80/80; and 2) to compare an ability in critical writing of the students before and after learning with the instructional model. The sample for implementing the learning management model was a group of 40 Grade-6 students in Ban Chiang Yuen school, Chiang Yuen District, Mahasarakham Province, in the academic year 1/2016, obtained by using a cluster random sampling technique. The research instruments were consisted of; 1) 12 lesson plans of the instructional model for 24 hours; 2) four units of learning activities for critical writing ability engagement; and 3) three items of a subjective test for assessing critical writing ability. The statistics used for analyzing data were percentage, mean and standard deviation. The t-test (Dependent and Independent samples) was used for testing hypothesis and analyzing qualitative data together with narrative presentation. The research results were revealed as follows; 1) The instructional model to enhance critical writing ability of Grade-6 students had an efficiency of 76.81/75.14, lower than the criterion establishment of 80/80; and 2) The students who learned with the developed instructional model had higher critical writing ability in Thai, at .05 of significance.

Keywords: Instructional Model, Critical Writing

บทนำ

ภาษาไทยถือเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต คนไทยจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยและฝึกฝนให้เกิดทักษะทางภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร แสวงหาความรู้และสร้างความเป็นเอกภาพของชาติ ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด โดยกำหนดมาตรฐานและสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วย การอ่าน การเขียน การฟัง การพูด การดู หลักการใช้ภาษาไทยวรรณคดีและวรรณกรรม (Ministry of Education, 2008, pp. 6-7, 37) ซึ่งสาระการเขียนเป็นสาระที่มีความสำคัญอย่างมากในการเรียนรู้เพราะเป็นวิธีการสื่อสารที่แสดงออกทางภาษาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความสามารถประสบการณ์ต่างๆ ของตนให้ผู้อื่นได้รับรู้ อีกทั้ง การเขียนเป็นความสามารถพื้นฐานในทักษะการสื่อสารและเป็นกระบวนการค้นพบความรู้ของผู้เรียนจากประสบการณ์การอ่านที่ควรได้รับการสนับสนุนให้มีการอ่านและการเขียนควบคู่กันในเนื้อหาบทเรียนจึงจะช่วยให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ใช้ความรู้ประสบการณ์ที่มีอยู่จากการสะท้อนผลและการให้เหตุผลเพื่อให้สามารถสื่อสารและแก้ปัญหาได้อย่างมีคุณภาพ (Billups, 2006, p. 32)

การเขียนอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Writing) เป็นการเขียนที่ใช้การคิดขั้นสูงเริ่มต้นด้วยการระดมความคิดการสำรวจและค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องการเขียนบทความฉบับร่างจากการคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเนื้อหาและหัวเรื่อง ที่เขียน การตรวจสอบแก้ไข การปรับขยายเนื้อเรื่อง และปรับเขียนใหม่ในลักษณะที่มีการทบทวนปรับแก้ไขซ้ำไปซ้ำมาจนเกิดทักษะทางปัญญาและอุปนิสัยการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Lane-Patrice, 2013, pp. 22-30) การเขียนอย่างมีวิจารณญาณมีองค์ประกอบหลายประการ อาทิเช่น การเขียนสะท้อนผล (Reflective Writing) เป็นการเขียนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ความคิดเชื่อมโยงกับความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหัวเรื่องที่เขียนเพื่อสร้างความเข้าใจในข้อมูลเหตุการณ์และสื่อความหมายที่มีคุณค่ากับผู้เกี่ยวข้อง (Sanford, 1988, p. 653) การใช้ข้อโต้แย้ง (Argument) เป็นการใช้อยู่หลักฐาน ร่องรอยและเหตุผลในการเขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านเห็นด้วยกับการใช้ข้ออ้างนั้นว่ามีความถูกต้องและมีเหตุผลซึ่งจะบรรลุผลก็ต่อเมื่อผู้เขียนเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นข้อความเหตุการณ์ที่ตนมีความรู้อยู่แล้ว (Lunsford, Ruszkiewicz, and Walters, 2007, p. 8) รวมทั้งการเขียนเรียงความเพื่อโน้มน้าวความรู้สึกนึกคิดให้มีความเชื่อคล้อยตามผู้เขียน ด้วย (Carbone, 2009, p. 16)

การเขียนอย่างมีวิจารณญาณจะช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้น (McLaughlin and DeVoogd, 2004, p. 135) แต่ผลการจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จ ทั้งการพัฒนาผู้เรียนด้านการรู้หนังสือ (Literacy) หรือความเป็นผู้ใฝ่รู้ (Duncan-Andrade and Morrell, 2008, p. 84) ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกำหนดให้ใช้วิธีการหรือกลวิธีเสริมสร้างหรือพัฒนาความสามารถด้านการเขียนแบบค่อยเป็นค่อยไปทีละน้อยหรือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใส่ใจเรื่องการสะกดคำที่ถูกต้องหรือจัดกิจกรรมการซ่อมเสริมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วในชั้นเรียนเท่านั้น (Nasir and Hand, 2006, p. 47) ดังนั้น นักการศึกษาจึงควรให้ความสำคัญกับการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

การจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะทางภาษาและข้อมูลความรู้ที่ใช้อธิบายเนื้อหาการเขียน ดังนั้น ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านความรู้อย่างมีวิจารณญาณด้วยการถามตอบและวิเคราะห์ประสบการณ์พร้อมกับการใช้ทักษะการรู้ข้อมูลที่เป็นทางเลือกตามความสนใจของกลุ่มผู้เรียน (Luke and Freebody, 1997, p. 186) ให้ปรับเปลี่ยนและใช้ความสามารถของตนเองโดยผสานความคิดรวบยอดให้เห็นชัดเจนในวิธีการลักษณะการเขียนและยอมรับวิธีการเขียนด้วยความเห็นอย่างหลากหลายที่เชื่อมโยงระหว่างการเขียนอย่างมีวิจารณญาณและการรู้อย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งการรู้อย่างมีวิจารณญาณ (Critical Literacy) จะให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์วิจารณ์ด้วยคำถามในเนื้อหาที่ใส่ใจในลักษณะและคุณค่าของเนื้อหาที่ใช้สื่อสารรวมทั้งความคิดความหมายของข้อความประโยคว่าจะนำไปใช้อย่างไร โดยเชื่อมโยงกับองค์ความรู้และการเขียนในบริบทเนื้อหาหรือเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน (Carbone, 2009, p. 76) แนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้รู้อย่างมีวิจารณญาณผ่านการนำไปปฏิบัติจริงนั้นเริ่มต้นจากการค้นหาข้อความภาษาที่เป็นประเด็นปัญหาแล้วเลือกคำสำคัญที่เห็นว่าเป็นตัวแทนความคิด

รวบยอดเรื่องนั้นในสถานการณ์จริงจากนั้นก็วิเคราะห์ข้อความและกระบวนการที่นำไปสู่การเกิดปัญหาดังกล่าวให้มีความเข้าใจอย่างใคร่ครวญเมื่อนักเรียนเผชิญปัญหาดังกล่าวก็อาจใช้วิธีการระดมความเห็นผ่านการสนทนาและใช้กระบวนการสืบเสาะสอดแทรกเข้าไปในการสนทนาส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการค้นหาความรู้โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง (Freire, 2000, p. 206) อีกทั้งผู้สอนส่วนมากยังมีความเชื่อว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้านการเขียนได้และเห็นว่าโปรแกรมบทเรียนเป็นทางเลือกในการพัฒนาทักษะการเขียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณได้ (Billups, 2006, p. 107)

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเขียนอย่างมีวิจารณญาณได้แก่แนวคิดการให้เหตุผล (Reasoning) เป็นกระบวนการที่เกิดจากการกระตุ้นโดยใช้เหตุผลและปรับเปลี่ยนความคิดการแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการให้ข้อโต้แย้ง (Lunsford, Ruszkiewicz, and Walters, 2007, p. 8) แนวคิดการสะท้อนกลับ (Reflective) เป็นการกระทำที่ตอบสนองต่อสถานการณ์และเหตุการณ์ที่เผชิญ ผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามและแก้ไขปัญหามาจากเหตุการณ์ด้วยการสะท้อนกลับได้ดีหากเคยผ่านเรื่องราวเหล่านั้น ๆ จึงส่งผลต่อการสร้างความเข้าใจในสถานการณ์ปัญหาที่ซับซ้อน ช่วยให้ผู้เรียนค้นหาคำตอบรวมทั้งสร้างความรู้ใหม่จากการนำทฤษฎีไปใช้ในการปฏิบัติ (Weingartner, 2008, p. 21) แนวคิดความคิดรวบยอด (Concept Learning) เป็นความคิดเชิงนามธรรมของข้อมูลความรู้ที่ได้จากการหลอมรวมข้อมูลให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์อย่างครอบคลุม (Bloom, Fischer, and Orme, 2009, p. 33) และทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นแนวคิดที่ให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ขึ้นจากความรู้เดิมและสารสนเทศที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ รวมทั้งการจัดสิ่งแวดล้อมในการดำเนินกิจกรรมที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Carbone, 2009, p. 18) แล้วผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาสังเคราะห์ร่วมกันกับแนวคิดด้านองค์ประกอบของรูปแบบการสอนของ Joyce and Weil (2011, pp. 13-15) ได้เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบหลัก 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนองสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ และ 6) ระบบสนับสนุน สื่อ อุปกรณ์และทรัพยากรการเรียนรู้ โดยองค์ประกอบที่ 3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 กำหนดหัวเรื่องและขอบข่ายเนื้อหา ขั้นที่ 2 ตรวจสอบความเชื่อมโยงและความรู้ ขั้นที่ 3 วิเคราะห์เหตุผลอ้างอิงและข้อโต้แย้ง ขั้นที่ 4 สะท้อนกลับเพื่อปรับปรุงแก้ไขงาน และ ขั้นที่ 5 ลงข้อสรุปและประเมิน โดยได้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ตั้งแต่การศึกษาความต้องการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน แนวคิดทฤษฎีมายกร่างและสร้างรูปแบบ แล้วหาคุณภาพโดยการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และนำรูปแบบไปทดลองใช้ (Try-Out) เพื่อให้ได้รูปแบบที่มีความเหมาะสมและเครื่องมือวิจัยที่มีคุณภาพ จากนั้นจึงศึกษาผลการใช้รูปแบบเพื่อยืนยันผลการใช้รูปแบบที่มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพและเป็นแนวทางในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเชียงยืน อำเภอเชียงยืน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคามเขต 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนบ้านเชียงยืน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคามเขต 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มี 3 ชนิด ได้แก่

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย รวมจำนวน 12 แผน ใช้สอนแผนละ 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง

3.2 แบบฝึกความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณท้ายหน่วยการเรียนรู้ เป็นแบบอัตนัย จำนวน 4 หน่วยๆ ละ 3 ข้อ รวมทั้งหมด 12 ข้อๆละ 5 คะแนน รวม 60 คะแนน ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนโฆษณา หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การเขียนแสดงความคิดเห็น หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การเขียนตามจินตนาการ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การเขียนเรียงความ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ Rubric ซึ่งมีความสอดคล้องกับนิยามของความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณตามองค์ประกอบ 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความเข้าใจในสาระสำคัญของข้อมูลที่ปรากฏ หมายถึง ผู้เรียนสามารถอธิบายองค์ประกอบ ขอบข่ายเนื้อหาประเด็นสำคัญของข้อมูลเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เผชิญด้วยความเข้าใจที่ชัดเจนถูกต้องครอบคลุม ในประเด็นสถานการณ์ข้อมูล เหตุการณ์ เรื่องราวที่ปรากฏอย่างเข้าใจและนำเสนอเชื่อถือ

2. ด้านการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ หมายถึง ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง หรือการแสดงความคิดเห็นจากเหตุการณ์ในเรื่องราวเนื้อหาที่ปรากฏในงานเขียน ด้วยการอ้างอิงเหตุและผลที่เกิดขึ้นใน เนื้อเรื่องได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสม

3. ด้านความถูกต้องของหลักการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและข้อมูลความเข้าใจให้ยอมรับ หมายถึง ผู้เรียนสามารถเขียนข้อความอธิบายเหตุการณ์ สื่อความหมายให้ผู้อื่นรับรู้ เข้าใจ ถูกต้องตามเงื่อนไขการใช้ภาษาด้วย ส่วนโวหารที่ชัดเจนตรงประเด็น มีนัยของความหมายที่น่าสนใจ เกิดประโยชน์และมีคุณค่าทางภาษาค่อนข้างมาก ครอบคลุมประเด็นสาระสำคัญในแบบแผนการเขียนแต่ละลักษณะที่สอดคล้องกับบริบทการเขียนสื่อความหมาย โดย เลือกใช้ข้อความภาษาที่สื่อความหมายได้น่าสนใจ มีคุณค่า จูงใจให้อ่านอย่างไตร่ตรองเพื่อยอมรับและเข้าใจในเนื้อเรื่อง เหตุการณ์

4. ด้านการวิเคราะห์ความเชื่อมโยงที่น่าเชื่อถือ หมายถึง ผู้เรียนสามารถอธิบาย ระบุ จำแนก เปรียบเทียบ จัดกลุ่มลักษณะข้อความเนื้อเรื่องประกอบงานเขียนด้วยมุมมองความเชื่อมโยงของประเด็นข้อความเนื้อเรื่อง ด้วยการ ใช้ เหตุผลอ้างอิงเพื่อสื่อความหมายในสาระสำคัญหรือส่วนประกอบของเนื้อเรื่องได้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับและมีความ น่าเชื่อถือ พร้อมทั้งการคาดการณ์เหตุการณ์ข้อมูลที่จะปรากฏตามมา ภายใต้ปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดและโอกาสความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นทั้งด้านกระบวนการและผลลัพธ์ ซึ่งมีข้อมูลพื้นฐานยืนยันอ้างอิงที่ถูกต้องเหมาะสม

5. ด้านการอ้างอิงและใช้ข้อโต้แย้งสนับสนุน หมายถึง ผู้เรียนสามารถอธิบายและแสดงข้อมูลเหตุการณ์ ที่เกี่ยวข้องตามแบบแผนงานเขียนที่กำหนด ด้วยการนำข้อคิดเห็นด้านหลักการความรู้หรือข้อความจริงที่เกี่ยวข้อง เพื่ออ้างอิงให้น่าเชื่อถือสนับสนุนให้ผู้อ่านยอมรับ ด้วยการเสนอข้อโต้แย้งในมุมมองที่ไม่เห็นด้วย เพื่อสร้างความมั่นใจ ในสาระสำคัญหรือข้อสรุปของเนื้อเรื่องที่เขียนค่อนข้างครอบคลุมในประเด็นหลักก่อนที่ผู้อ่านจะมีความเชื่อและเห็นด้วย พร้อมแน่วแน่จูงใจให้นำไปปฏิบัติในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นและยอมรับในเนื้อเรื่องที่เขียน

6. ด้านคุณค่าที่ส่งผลต่อความเชื่อและการปฏิบัติ หมายถึง ผู้เรียนสามารถเขียนอธิบายนำเสนอข้อมูล เหตุการณ์ที่สื่อความหมายให้เกิดความรู้สึกเชื่อ เห็นด้วย และยอมรับในประเด็นสำคัญที่เขียนในระดับมากหรือ ค่อนข้างมาก รวมทั้งมีประเด็นข้อสรุปที่ถูกต้องน่าเชื่อถือ พร้อมจะนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ที่เหมาะสม

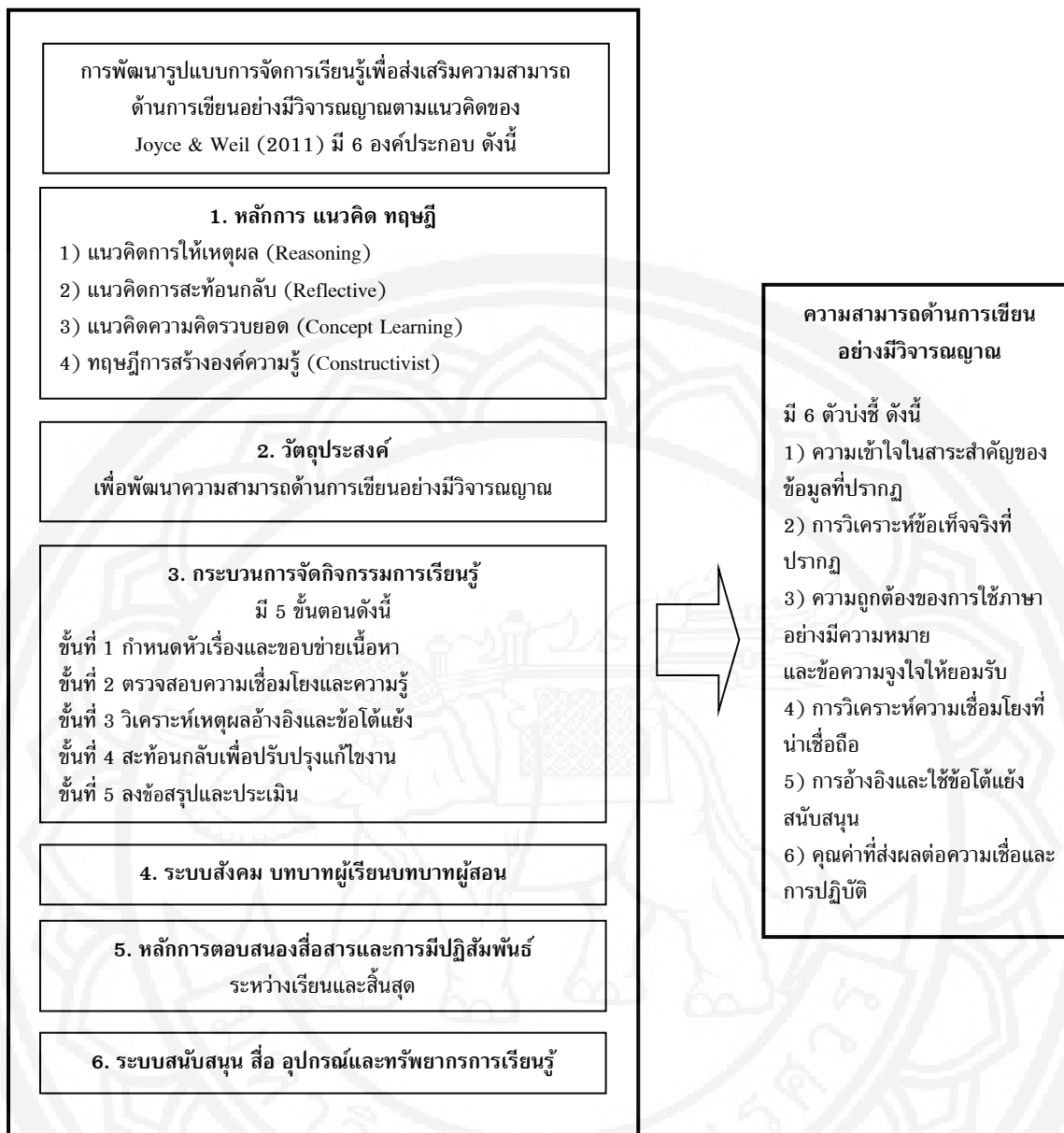
ซึ่งบริบทแบบแผนการเขียนโฆษณา การเขียนจินตนาการ หรือการเขียนเรียงความ ได้ระบุปัจจัยและเงื่อนไขใจให้มองเห็นคุณค่า ยอมรับในประเด็นสำคัญของเรื่องและสามารถอธิบายสนับสนุนด้วยเหตุผลหรือหลักความจริง ให้รู้สึกมั่นใจและพร้อมนำไปปฏิบัติ

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ เป็นแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ และมีความสอดคล้องกับนิยามความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณข้างต้น โดยแบบทดสอบมีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.36-0.61 มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.39-0.67 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.82

4. ขั้นตอนการวิจัย

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนอย่างมีวิจารณญาณผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

4.1 ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณตามกรอบแนวคิดทฤษฎีและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ยกร่างรูปแบบนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จากนั้นจึงได้นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ด้วยการสนทนากลุ่มย่อย (Connoisseurship Approach) เพื่อประเมินหาคุณภาพของรูปแบบ พร้อมรับฟังข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะแล้วปรับปรุงกรอบแนวคิด และโครงสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พร้อมทั้งคู่มือการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบและเอกสารประกอบ ดังต่อไปนี้

รูปที่ 1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

จากนั้น ผู้วิจัยได้นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ข้อมูล ผลปรากฏว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. การกำหนดรูปแบบ	4.35	0.16	มาก
2. การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบ	4.32	0.14	มาก
3. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานของรูปแบบ	4.46	0.32	มาก
4. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ	4.40	0.27	มาก
5. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมของรูปแบบ	4.45	0.07	มาก
6. การวัดและประเมินผล	4.16	0.12	มาก
โดยรวม	4.37	0.21	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.21)

4.2 ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยได้นำรูปแบบไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/3 โรงเรียนบ้านเชียงยืน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 42 คน เพื่อหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึก และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

4.3 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนบ้านเชียงยืน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 40 คน โดยจัดการเรียนรู้ออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ คือ การเขียนโฆษณา การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนตามจินตนาการ และการเขียนเรียงความ ทั้งหมด 12 แผน ใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง รวมสอนใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ตามลำดับ ดังนี้

1. ชี้แจงรายละเอียดขั้นตอนและวิธีปฏิบัติในการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเขียนอย่างมีวิจารณญาณแก่นักเรียน

2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียน และเก็บข้อมูลคะแนนแบบฝึกความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณท้ายหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้

4. ทดสอบหลังเรียน (Post-Test) เมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณชุดเดิม

5. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้ไปทำการตรวจวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายการวิจัย

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

5.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 สถิติทดสอบ ได้แก่ การทดสอบสมมุติฐานด้วยสถิติ t-test

ผลการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ
1. คะแนนกระบวนการของความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ (E_1)	60	46.78	5.31	77.96
2. คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ (E_2)	40	30.55	3.96	76.38

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณ (E_1/E_2) มีค่าเท่ากับ 76.81/75.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)

2. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ปรากฏผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t
ก่อนเรียน	40	14.45	5.47	39	16.60*
หลังเรียน	40	30.55	3.96		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ได้คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 14.45 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 30.55 คะแนน ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 76.81/75.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)
2. ความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนหลังเรียนรู้อยู่ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 76.81/75.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80) แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ มีค่าประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามไว้นั้น หมายถึงความสามารถในการวิเคราะห์ แยกแยะข้อเท็จจริงข้อคิดเห็น การอ้างอิงโต้แย้ง ด้วยแนวคิดการให้เหตุผล และการสะท้อนกลับ เพื่อเชื่อมโยงความรู้ประสบการณ์ ความเชื่อถือและตัดสินใจลงความเห็นด้วยการเขียนโฆษณา เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนตามจินตนาการ และเขียนเรียงความ ที่เป็นการนำเสนอเรื่องราว เหตุการณ์และเนื้อเรื่องต่างๆ ซึ่งเป็นการเขียนที่ใช้การคิดขั้นสูงเริ่มต้นด้วยการระดมความคิดการสำรวจและค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องการเขียน บทความฉบับร่างจากการคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเนื้อหาและหัวเรื่องที่เขียนการตรวจสอบแก้ไขการปรับขยายเนื้อเรื่องและปรับเขียนใหม่ในลักษณะที่มีการทบทวนปรับแก้ไขซ้ำไปซ้ำมาจนเกิดทักษะทางปัญญาและอุปนิสัยการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Lane-Patrice, 2013, pp. 22-30) เพราะการจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะทางภาษาและข้อมูลความรู้ที่ใช้อธิบายเนื้อหาการเขียน ดังนั้น ผู้เรียนจึงควรเลือกและใช้กระบวนการของตนเองในการกำหนดหัวข้อเรื่องการประเมินบริบทเนื้อหาการเขียนและสร้างทางเลือกในการแสดงออกเพื่อพัฒนาวิธีการเขียนที่มีคุณภาพ (Duncan-Andrade and Morrell, 2008, p. 88) ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านการรู้อย่างมีวิจารณญาณด้วยการถามตอบและวิเคราะห์ประสบการณ์พร้อมกับการใช้ทักษะการรู้ข้อมูลที่เลือกตามความสนใจของกลุ่มผู้เรียน (Luke and Freebody, 1997, p. 186) ให้ปรับเปลี่ยนและใช้ความสามารถของตนเองโดยผสานความคิดรวบยอดให้เห็นชัดเจน โดยให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์วิจารณ์ด้วยคำถามในเนื้อหาที่ใส่ใจในลักษณะและคุณค่าของเนื้อหาที่ใช้สื่อสารรวมทั้งความคิดความหมายของข้อความประโยคจะนำไปใช้อย่างไร โดยเชื่อมโยงกับองค์ความรู้และการเขียนในบริบทเนื้อหาหรือเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน (Carbone, 2009, p. 76) ฉะนั้นการจัดการกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้ จึงควรใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนให้มากกว่านี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Carbone (2009, p. 164) ที่พบว่า ความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนของผู้เรียนสูงขึ้นจาก

กิจกรรมการเขียนบทความผ่านการสะท้อนผลซึ่งการเขียนอย่างมีวิจารณญาณจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติการเขียนและได้ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้ ดังนั้น จึงควรมารูปแบบการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนอย่างมีวิจารณญาณนี้ไปใช้และฝึกให้นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอควบคู่กับกิจกรรมหรือทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน เป็นต้น

2. ความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนหลังเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขั้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้มีความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณครบทั้ง 5 ขั้นตอน ได้แก่ กำหนดหัวข้อเรื่องและขอบข่ายเนื้อหาตรวจสอบความเชื่อมโยงและความรู้ วิเคราะห์เหตุผลอ้างอิงและข้อโต้แย้งสะท้อนกลับเพื่อปรับปรุงแก้ไขงานและลงข้อสรุปและประเมิน ซึ่งเป็นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความสามารถพื้นฐานในทักษะการสื่อสารผ่านการเขียนที่จะต้องอาศัยกลไกการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งความรู้พื้นฐานประสบการณ์ในชีวิตจริง ความใส่ใจของผู้เรียนรายบุคคล ตั้งแต่การเตรียมความพร้อมการเขียน การจัดทำต้นฉบับร่าง การปรับปรุงและการแก้ไข ตลอดจนการตรวจสอบความถูกต้องของการใช้คำหลักไวยากรณ์ความน่าสนใจให้สอดคล้องกับความรู้สึกและความสนใจของผู้อ่านในมิติการเขียนเรื่องเล่า การเขียนบรรยายและการเขียนอธิบายเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนจึงส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดยเชื่อมโยงกับกระบวนการสร้างความคิดรวบยอดด้วยทักษะปฏิบัติและการประยุกต์ใช้ความรู้การสังเคราะห์และประเมินค่าข้อมูลเหตุการณ์ ซึ่งข้อมูลความรู้ที่สรุปหรือสร้างขึ้นใหม่จากประสบการณ์ที่มีอยู่ด้วยการสะท้อนผลและการให้เหตุผลเพื่อใช้สื่อสารและแก้ปัญหาที่มีคุณภาพ (Billups, 2006, p. 32) ซึ่งเป็นไปตามอิทธิพลของแนวคิดพื้นฐานของรูปแบบ ทั้งแนวคิดการให้เหตุผลที่ช่วยปรับเปลี่ยนความคิดแนวคิดการสะท้อนกลับที่ส่งผลต่อการสร้างความเข้าใจในสถานการณ์ปัญหาและสร้างความรู้ใหม่จากการนำทฤษฎีไปใช้ในการปฏิบัติ (Weingartner, 2008, p. 21) แนวคิดความคิดรวบยอดที่ช่วยหลอมรวมข้อมูลที่แยกส่วน กระจัดกระจาย ต่างทัศนคติ แง่คิดมุมมองให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่มีอยู่ทั้งหมด (Bloom, Fischer, and Orme, 2009, p. 33) จึงสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของตนเองได้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lertnaronk (2017, pp. 100-109) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนภาษาไทยโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นฐาน เรื่อง การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ Sangkrai (2017, pp. 45-57) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคะแนนความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ แม้ว่าจะสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น แต่การที่ครูผู้สอนจะนำรูปแบบไปปรับใช้นั้น โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียนและควรจัดเตรียม/จัดหาวิธีการในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาแบบผสมผสานทั้งการฟัง พูด และอ่านด้วย

1.2 เนื้อหาทุกเนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับการสร้างสรรคกิจกรรมต่างๆ ระหว่างครูและนักเรียนที่สามารถร่วมกิจกรรมโดยให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะทางภาษาด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความพึงพอใจ และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมสร้างความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณด้วย

2.2 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนอย่างมีวิจารณญาณไปทดลองกับเนื้อหาหรือหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อจะได้ข้อสรุปผลการวิจัยกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

References

Billups, N. Z. (2006). *An Analysis of the Impact of the America's Choice Program on Critical Thinking and Writing Skills of Selected Fifth Grade Students*. (Doctoral dissertation). Fielding Graduate University, Santa Barbara, CA.

Bloom, M., Fischer, J., & Orme, J. G. (2009). *Evaluating Practice: Guidelines for the Accountable Professional* (6th ed.). Boston, MA: Pearson Higher Education.

Carbone, P. M. (2009). *Investigating a Critical Writing Pedagogy: Implications for Classroom Practice*. (Doctoral dissertation). University of Southern California, Los Angeles.

Duncan-Andrade, J. M. R., & Morrell, E. (2008). *The Art of Critical Pedagogy: Possibilities for Moving from Theory to Practice in Urban Schools*. New York: Peter Lang.

Freire, P. (2000). *Pedagogy of the Oppressed* (30th ed.). New York: Continuum.

Joyce, B. R., & Weil, M. (2011). *Models of Teaching* (7th ed.). Boston: Pearson Education.

Lane-Patrice, L. A. (2013). *Enhancing Critical Thinking, Writing and Disposition Preparedness Amongst Four-Year University Teacher Education Students*. (Doctoral dissertation). Retrieved from ProQuest Dissertations and Theses database. (UMI No.3590536).

Lertnaronk, A. (2017). The Development of a Thai Learning Model by Using Creativity Based Learning (CBL) on Writing for Pratomuksa III Students. *Journal of Educational Faculty of Education, Srinakharinwirot University*, 17(1), 100-109.

Luke, A., & Freebody, P. (1997). Critical Literacy and the Question of Normativity: An Introduction. In S. Muspratt, A. Luke, & P. Freebody (Eds.), *Constructing Critical Literacies: Teaching and Learning Textual Practice* (pp. 1-18). Cresskill, NJ: Hampton Press.

Lunsford, A. A., Ruskiewicz, J. J., & Walters, K. (2007). *Everything's an Argument* (4th ed.). Boston: Bedford/St. Martin's.

McLaughlin, M., & DeVoogd, G. L. (2004). *Critical Literacy: Enhancing Students' Comprehension of Text*. New York: Scholastic.

Ministry of Education. (2008). *The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Bangkok: The Agricultural Co-operative Federation of Thailand.

Nasir, N. S., & Hand, V. M. (2006). Exploring Sociocultural Perspectives on Race, Culture, and Learning. *Review of Educational Research*, 76(4), 449–475.

Sanford, B. (1988). Writing Reflectively. *Language Arts*, 65(7), 652–657.

Sangkrai, T. (2017). Development of a Thai Instructional Model for Critical Reading Ability Promotion for Sixth Grade Students. *Dramatat Journal*, 17(1), 45–57.

Weingartner, J. A. (2008). *From Teachers' Perspective: Implementation of Literacy Materials in Middle School Science*. (Doctoral dissertation). George Mason University, Fairfax, VA.

